

den vel ikke egentlig stiftes, men som have Krav paa Statens Opmærksomhed, og som den, uden at skade det, der isørigt er dens Opgave, kan bringes til at tjene. Det Formaal, man nærmest har havt Tanken henvendt paa, er Afløsningen af det bestaaende Aftægtsforhold. Hvorledes dette Forhold, som har sin Rod i mere primitive Samfundstilstande, nu maa erkjendes for forældet og ofte virker demoraliserende, behøver næppe nogen udførligere Paavtising, og det behøver derfor formeentlig heller ikke nogen videre Begrundelse, at det vil være en Fordeel for Personer, som ifølge Forholdene maae være betænkte paa i en mere fremrykket Alder at sikke sig de Subsistensmidler, der nu ydes under Form af Aftagt, at kunne sikke sig disse i en anden Stikelse, som udelukker ethvert Spor af den gjensidige Afhængighed, som nu finder Sted mellem Aftægtsnyder og Aftægtsyder. — Med Hensyn til opsatte Capitaludbetalinger i Livstilsælde har man ved Maximums Ansættelse nærmest havt for Die saadanne Tilfælde, hvor en Arbejder ønsker at sikke sig i sin høiere Alder Udbetaling af en bestemt Sum een Gang for alle, der ofte nok saa godt som Erhvervelsen af en opsat Livrente vil kunne befrie ham for at falde Communen til Byrde. — For Livsforsikringer paa Livstid er Maximum fastsat under Hensyn til, at denne Art af Forsikring ikke blot er beregnet paa det Tilfælde, hvor Noget maatte ønske at sikke sine Efterlevende en Begravelses-hjælp, i hvilket Tilfælde det ikke vilde have været nødvendigt at sætte Summen saa høit, men ogsaa paa det Tilfælde, hvor en Interessent maatte ønske at efterlade en Paarørende en Sum een Gang for alle enten til at hjælpe sig ud over de første Banfkeligheder, der ville opstaae ved Forsikrers Død, eller til at begynde en eller anden Næringsvei.

ad § 3.

Hensigten med denne Paragraph er navnlig at gjøre Afdgangen let for den Interessent, som endnu maatte føle sig stikket til Erhverv paa den Tid, da hans Forsikring efter den oprindelige Bestemmelse skulde indtræde, til

at benytte sine Kræfter til endnu i nogen Tid at fortsætte med sine Indstud og derved erhverve Ret til en saameget større Forsikring.

ad § 4.

Bed en Anstalt, der som den her omhandlede er beregnet paa for en Deel at erholde saadanne Deeltagere, der yde Indstud af deres øieblikkelige Fortjeneste, synes der at være Grund til at sikke den Deeltager, der under sit Arbejde er bleven saaledes invalid, at det vil være ham umuligt fremdeles at yde sine Indstud, mod herved ganske at fortabe den allerede vundne Ret til Forsørgelse. Da det imidlertid ikke kan negtes, at Afdgangen til at anticipere Nydelsen af den tegnede Forsikring vilde kunne misbruges til Anstaltens Skade af Deeltagere, der følte deres Helbred svækket, har man ikke troet ubetinget at kunne indrømme en saadan Afgang, men at maatte indskrænke sig til at forbeholde Bestyrelsen Bemyndigelse til at tilstaae den, hvor Forholdene maatte give Anledning dertil.

ad § 5.

Det maa ansees for ønskeligt, at der ydes Deeltagerne saa stor Frihed som muligt til efter eget Valg at erholde den tegnede Forsikring omstrevet til en anden Art Forsikring, naar de maatte ansee dette for bedre stemmende med deres Liv. Men da en saadan Frihed ikke kan indrømmes ubetinget, idet forskjellige Omstændigheder under særlige Forhold vilde kunne medføre Fare for Anstalten, har man kun kunnet tilstaae Ret til Omstrivning under de i Paragraphen optagne Vilkaar, og maa isørigt have sig forbeholdt i Planerne at fastsætte det i saa Henseende Fornødne.

ad § 6.

Bed denne Paragraph er det, saavidt Forholdet tillader det, gjort muligt for den, der maatte ville benytte Anstalten, at yde sine Indstud ganske efter sin Vellyst enten han vil gjøre det ved at anvende Noget af sine egentlige Indkomster eller han ønsker først at indbetale efter længere Mellem-